

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 536/2015-7

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 27. októbra 2015 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKČIA], [REDAKČIA], zastúpeného advokátom JUDr. Dušanom Maruščákom, Hrnčiarska 1619/42, Stropkov, vo veci namietaného porušenia jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. zn. 17 CoP 5/2014 z 29. apríla 2014 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKČIA] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 21. júla 2014 doručená sťažnosť [REDAKČIA] (ďalej len „sťažovateľ“) vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na súdnu ochranu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1

Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“ alebo „odvolací súd“) sp. zn. 17 CoP 5/2014 z 29. apríla 2014 (ďalej len „napadnutý rozsudok krajského súdu“).

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že rozsudkom Okresného súdu Svidník (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 4 C 25/2009 z 24. marca 2009 bola schválená dohoda rodičov o výživnom na ich maloleté deti tak, že sťažovateľ bol zaviazaný prispievať na výživu svojich dvoch maloletých detí, a to na prvé dieťa sumou 80 € a na druhé dieťa sumou 60 € mesačne.

Návrhom podaným okresnému súdu 12. júla 2013 sa sťažovateľ domáhal vo vzťahu k obom maloletým deťom s účinnosťou od 1. júla 2013 do budúcnosti zníženia výživného na sumu 30 % zo sumy životného minima [teda na zákonné minimálne výživné podľa zákona č. 36/2005 Z. z. o rodine a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o rodine“)] na jedno nezaopatrené nepľnoleté dieťa dôvodiac vážnou zmenou pomerov, ktorú videl v znížení svojich príjmov.

Okresný súd rozsudkom sp. zn. 4 P 28/2013 z 18. decembra 2013 návrhu sťažovateľa vyhovel. Na odvolanie matky krajský súd rozsudok okresného súdu zmenil a návrh sťažovateľa na zníženie výživného zamietol.

Námietky sťažovateľa spočívajú v tom, že krajský súd svojvoľným výkladom jednoduchého práva v rozpore s jeho dikciou porušil jeho základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Krajský súd zamietol jeho návrh na zníženie výživného, a to aj *„napriek tomu že bol od marca 2013 poberateľom dávky v hmotnej núdzi a od decembra 2013 je vo výkone trestu odňatia slobody, pričom... nevlastní žiaden majetok, nemá k dispozícii žiadnu finančnú hotovosť...“*.

Pri určení výživného mal preto krajský súd podľa názoru sťažovateľa „*prihliadať na odôvodnené potreby oprávneného, ako aj na schopnosti, možnosti a majetkové pomery povinného. Výška výživného vzhľadom na pomery povinného však nesmie mať likvidačný charakter a nemožno od povinného požadovať aby sa za účelom plnenia výživného v prospech oprávneného zadlžoval, prípadne vystavoval právnym následkom z dôvodu neschopnosti plnenia si vyživovacej povinnosti...*

V čase rozhodovania súdu bolo pritom známe, že proti otcovi je Okresným riaditeľstvom Policajného zboru vo Svidníku... vedené trestné stíhanie za prečin zanedbávania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1 Trestného zákona ... a teda je zrejmé, že rozhodnutie Krajského súdu v Prešove... bude viesť len k vzniku ďalšieho nedoplatku otca na výživnom a k vyvodzovaniu jeho trestnej zodpovednosti za neplnenie vyživovacej povinnosti a reálne nenaplní skutočný účel výživného, pričom po výkone trestu... sa otcovi neposkytne žiadna šanca, aby sa mohol zamestnať a viesť riadny život, nakoľko automaticky mu bude opätovne reálne hroziť nepodmienečný trest odňatia slobody za neplnenie si vyživovacej povinnosti a riadne plnenie jeho vyživovacej povinnosti tak bude, aj do budúcnosti, permanentne ohrozené.“.

V závere sťažnosti preto sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd vo veci rozhodol nálezom, ktorým by vyslovil porušenie jeho základného práva zaručeného čl. 46 ods. 1 ústavy a práva zaručeného čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozsudkom krajského súdu, toto rozhodnutie zrušil, vrátil vec krajskému súdu na ďalšie konanie a rozhodnutie a priznal mu náhradu trov právneho zastúpenia.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Sťažovateľ v sťažnosti namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozsudkom krajského súdu.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Ústavný súd v súlade so svojou ustálenou judikatúrou konštatuje, že obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru sú obdobné záruky, že vec bude spravodlivo prerokovaná nezávislým a nestranným súdom postupom ustanoveným zákonom. Z uvedeného dôvodu v týchto právach nemožno vidieť podstatnú odlišnosť (II. ÚS 27/07, I. ÚS 380/2011).

Ústavný súd vzhľadom na svoju doterajšiu judikatúru považuje za potrebné pripomenúť, že nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa vymedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať rozhodnutie všeobecného súdu v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (*mutatis mutandis* I. ÚS 13/00).

V zmysle svojej judikatúry považuje ústavný súd za protiústavné aj arbitrárne tie rozhodnutia, odôvodnenie ktorých je úplne odchylné od veci samej alebo aj extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06).

Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu ústavné právo na súdnu ochranu však neznamená právo na úspech v konaní pred všeobecným (občianskoprávnym) súdom, teda za porušenie tohto základného práva nemožno považovať neúspech (nevyhovenie návrhu) v konaní pred všeobecným súdom (napr. II. ÚS 4/94, I. ÚS 8/96, III. ÚS 197/02).

Súčasťou obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je taktiež právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (III. ÚS 209/04, III. ÚS 206/06, III. ÚS 78/07). Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď

na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov uvádzaných účastníkom konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (napr. IV. ÚS 115/03, II. ÚS 44/03, III. ÚS 209/04, I. ÚS 117/05).

Ústavný súd preskúmal rozhodnutie krajského súdu a zistil, že námietky sťažovateľa nie sú opodstatnené.

Ústavný súd posúdil rozhodnutie krajského súdu, aby zistil, či účinky výkonu právomoci krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 17 CoP 5/2014 sú zlučiteľné s limitmi sťažovateľom označených článkov ústavy a dohovoru, porušenie ktorých namieta.

V úvode ústavný súd zdôrazňuje, že nie je ďalšou opravnou inštanciou v sústave všeobecného súdnictva, ale nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti pôsobiacim mimo tejto sústavy. Z tohto postavenia mu preto v okolnostiach veci sťažovateľa ani neprislúchalo posudzovať, či návrhu sťažovateľa na zníženie výšky vyživovacej povinnosti malo alebo nemalo byť vyhovené. Ústavný súd však musel zaujať stanovisko k tomu, či rozhodnutie o ňom spĺňalo požiadavku ústavnosti spočívajúcu predovšetkým v ústavne konformnom výklade dotknutej právnej úpravy, a tiež požiadavku náležitého odôvodnenia prijatých záverov (podobne aj II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01, II. ÚS 231/04).

Krajský súd v napadnutom rozsudku skonštatoval, že súd prvého stupňa dospel na základe dokazovania k nesprávnym a neúplným skutkovým zisteniam, preto dokazovanie v potrebnom rozsahu zopakoval sám a doplnil dokazovanie o ďalšie dôkazy za podmienok uvedených v § 205a ods. 2 a § 213 ods. 5 a 6 Občianskeho súdneho poriadku.

Odvolací súd zistil, že posledná úprava rodičovských práv a povinností k maloletým deťom bola vykonaná rozsudkom okresného súdu sp. zn. 4 C 25/2009 z 24. marca 2009, ktorým bolo manželstvo účastníkov konania rozvedené, maloleté deti boli zverené do osobnej starostlivosti matky, ktorá bola poverená aj ich zastupovaním a spravovaním ich majetku. Okresný súd schválil taktiež dohodu rodičov, podľa ktorej bol sťažovateľ zaviazaný prispievať na výživu jedného maloletého dieťaťa v sume 80 € mesačne a na druhé maloleté dieťa v sume 60 € mesačne.

Odvolací súd z pripojeného rozvodového spisu účastníkov konania okresného súdu nezistil príjmy oboch účastníkov konania v čase rozvodového konania, a teda nemal zistené podmienky, za akých prvostupňový súd schválil rodičovskú dohodu. Zistil len, že v roku 2008 matka maloletých detí poberala rodičovský príspevok, ktorý od marca do decembra 2008 predstavoval spolu 1 542,85 €. Od 21. decembra 2005 bola evidovaná ako nezamestnaná na Úrade práce, sociálnych vecí a rodiny Bardejov, detašovanom pracovisku Svidník (ďalej len „úrad práce“). V tom čase sťažovateľ nebol evidovaný na úrade práce ako nezamestnaný a pracoval v Taliansku. Jedno maloleté dieťa malo v čase vydania rozsudku o rozvode 1 rok a 1 mesiac a druhé 7 rokov a 5 mesiacov.

Z výsluchu matky maloletých detí pred krajským súdom tento zistil, že «v čase, keď v minulosti otec maloletých detí pracoval v Taliansku, dostávala od neho veľké finančné čiastky, z ktorých veľká časť išla na uhrádzanie otcových dlhov na území Slovenska. Aj zástupca otca maloletých... potvrdil, že otec zarábala v Taliansku „nenormálne peniaze“. Výšku otcových príjmov nevedel uviesť. Výšku, v akej poberal otec maloletých detí v zahraničí príjem tvrdený matkou, nerozporoval. Taktiež nerozporoval ani okolnosť, že finančné prostriedky boli vynakladané najmä na úhradu otcových dlhov.».

Ďalej odvolací súd v napadnutom rozsudku zhodnotil finančné pomery matky maloletých detí— jej príjmy, ako aj jej a jej maloletých detí výdavky. Taktiež skonštatoval, že od posledného rozhodnutia súdu o výživnom na maloleté deti tieto „značne povyrástli“ a rozšírili sa ich záujmové aktivity. Odvolací súd ďalej zistil, že matke maloletých detí

výrazne pomáha jej rodina, najmä sestra v zahraničí, a to nielen finančne, ale najmä materiálne.

Krajský súd taktiež zhodnotil finančné pomery sťažovateľa, ktorý bol od marca 2013 evidovaný ako nezamestnaný, kde dostáva dávku v hmotnej núdzi vo výške 62,50 eur. Jeho príjmy opísal takto: *„Na základe dohody o vykonaní práce, pracoval pre spoločnosť [REDAKOVANÉ] so sídlom v [REDAKOVANÉ], kde jeho príjem predstavoval 3 Eur/1 hod. Dohoda o vykonaní práce bola od 16. 05. 2013 do 31. 12. 2013. V tejto spoločnosti mal príjem v máji 2013 - 25,98 Eur, v júni 2013 - 51,96 Eur, v júli 2013 - 36,38 Eur, v auguste 2013 - 41,57 Eur, v septembri 2013 sumu 109,12 Eur a v októbri 2013 sumu 36,38 Eur.“*

Ďalej krajský súd zistil, že sťažovateľ sa v čase jeho rozhodovania nachádzal vo výkone trestu odňatia slobody, ktorý nastúpil 27. decembra 2013. Predmetný trest mu bol uložený rozsudkom okresného súdu sp. zn. 1 T 17/2013 z 2. mája 2013, ktorým bol uznaný vinným za prečin sprenevery.

Krajský súd ďalej v napadnutom rozsudku odcitoval príslušné ustanovenia zo zákona o rodine:

„Podľa § 78 ods. 1 Zákona o rodine, dohody a súdne rozhodnutia o výživnom možno zmeniť, ak sa zmenia pomery. Okrem výživného pre maloleté dieťa je zmena alebo zrušenie výživného možné len na návrh.

Podľa § 78 ods. 2 Zákona o rodine, pri zmene pomerov sa vždy prihliadne na vývoj životných nákladov.

Podľa § 75 ods. 1 Zákona o rodine, pri určení výživného prihliadne súd na odôvodnené potreby oprávneného, ako aj na schopnosti, možnosti a na majetkové pomery povinného. Na schopnosti, možnosti a majetkové pomery povinného prihliadne súd aj vtedy, ak sa povinný vzdá bez dôležitého dôvodu výhodnejšieho zamestnania, zárobku, majetkového prospechu, rovnako prihliadne aj na neprimerané majetkové riziká, ktoré povinný na seba berie.“

Odvolací súd s poukazom na zistený skutkový stav a na citované zákonné ustanovenia skúmal, či na strane účastníkov konania, teda najmä na strane sťažovateľa došlo k takej zmene pomerov, ktorá má podstatný charakter a odôvodňuje zníženie výživného oproti predchádzajúcemu rozhodnutiu o vyživovacej povinnosti otca vo vzťahu k maloletým deťom. Na strane sťažovateľa odvolací súd skúmal, či došlo k subjektívnej alebo objektívnej skutočnosti spôsobujúcej zmenu v oblasti príjmových pomerov, výdavkov a celkových majetkových pomerov otca maloletých detí. Odvolací súd však skúmal aj všetky ďalšie okolnosti, ktoré by mohli byť dôvodom na zmenu pôvodného rozhodnutia o výške výživného a ktoré pomery by sa závažnejším spôsobom prejavili v pomeroch účastníkov konania. Porovnal pomery v čase vydania rozvodového rozsudku, kedy naposledy o výživnom na maloleté deti bolo rozhodované, so súčasným stavom a zistil, že *„na strane matky maloletých detí došlo k zmene pomerov tým, že sa zamestnala v novembri 2013, kde má príjem z pracovného pomeru namiesto dávky v hmotnej núdzi. Matka maloletých detí uhrádza náklady na bývanie, všetky potreby maloletých detí, ktoré sa z roka na rok zvyšujú, pretože deti rastú a s rastom majú zmenené a podstatne zvýšené potreby nielen v súvislosti s uspokojovaním ich výživy, ale najmä oblečenia, kultúrneho vyžitia, v súvislosti s trávením voľného času. Na druhej strane však otec maloletých detí v čase rozvodového rozsudku mal príjem, ktorý na základe zhodných tvrdení účastníkov konania bol nadštandardný, ktorý príjem zasielal matke maloletých detí. V tom čase však podľa zhodných tvrdení otec maloletých detí mal dlhy, z ktorého príjmu tieto dlhy postupne boli uhrádzané. O tom, že otec maloletých detí sa u svojho zamestnávateľa, ktorého po návrate z Talianska mal na území Slovenska nesprávne, mal ľahkovážny prístup k svojmu zamestnaniu, svedčí aj skutočnosť, že práve preto, že finančné prostriedky, ktoré získal od zákazníkov pre svojho zamestnávateľa, spreneveril a v dôsledku tohto prečinu sa dostal do výkonu trestu odňatia slobody. Táto skutočnosť, vzhľadom na to, že ide o úmyselnú trestnú činnosť otca maloletých detí, o jeho nečestné konanie, nemôžu ako dôsledok znášať ani maloletý ■■■ a ani maloletá ■■■. Preto niet dôvodu tak, ako to nesprávne konštatoval prvostupňový súd, že otec maloletých detí prišiel o zamestnanie a dokonca je vo výkone trestu odňatia slobody, kde má obmedzené pracovné možnosti prihliadať na to v neprospech maloletých detí.“*

Sťažovateľ podľa názoru krajského súdu „*žiadnym spôsobom nepreukázal, že zmena pomerov na jeho strane má objektívny charakter, teda charakter, ktorý nemohol svojou vôľou žiadnym spôsobom ovplyvniť. Naopak, bolo zistené, že zníženie príjmu otca maloletých detí nastalo v dôsledku ľahkovážneho prístupu otca k rodine, k svojmu zamestnávateľovi a zdroju svojho príjmu. Zbavenie sa takéhoto príjmu zo strany otca maloletých detí nemožno pričítať na ťarchu detí, ktoré podľa článku 32 ods. 4 Listiny majú základné právo na rodičovskú výchovu a starostlivosť. Otec o maloleté deti nejaví žiaden záujem, všetky náklady spojené s potrebami detí uhrádza výlučne matka zo svojho príjmu. Matka sa o maloleté deti osobne stará, zabezpečuje im uspokojenie ich potrieb nielen po materiálnej, ale aj po citovej stránke.*“.

Preto, keďže krajský súd nezistil „*takú zmenu okolností, za ktorých doteraz výživné bolo určené, čo sa výraznejším spôsobom prejaví v pomeroch účastníkov konania, o návrhu otca na zníženie výživného podľa § 78 ods. 1, 2 Zákona o rodine rozhodol tak, že rozsudok súdu prvého stupňa podľa § 220 O. s. p. zmenil tak, že návrh otca na zníženie výživného ako nedôvodný zamietol.*“

Krajský súd podrobne interpretoval relevantnú právnu úpravu zakotvujúcu základné východiskové mantinely pre určenie rozsahu vyživovacej povinnosti rodiča k dieťaťu, a síce určujúce kritérium vzájomného pomeru schopností a možností rodiča na jednej strane a odôvodnených potrieb dieťaťa na druhej strane. Osobitne krajský súd interpretoval v kontexte návrhu sťažovateľa § 78 ods. 1 zákona o rodine zakotvujúci výnimku zo zásady nezmeniteľnosti súdnych rozhodnutí, teda možnosť prelomenia prekážky *res iudicata* (pri rozhodnutí o výživnom) v prípade splnenia podmienky zmeny pomerov účastníkov relevantnej intenzity a tomu zodpovedajúcu potrebu porovnania tvrdených a preukázaných nových pomerov s pôvodnými pomermi zistenými pri ostatnom rozhodnutí o výške vyživovacej povinnosti. Osobitne pre špecifickú situáciu zmeny pomerov na strane povinného rodiča danú zhoršením jeho príjmových a majetkových pomerov krajský súd zdôraznil a ozrejmil akceptovateľnosť zmeny takéhoto charakteru len v prípade

objektívnych a nezvratiteľných okolností, a vylúčil pritom akceptovateľnosť zmeny pomerov dosiahnutej špekulatívnymi spôsobmi.

Krajský súd správne porovnal pomery na strane sťažovateľa ako otca maloletých detí s pomermi v čase poslednej úpravy výživného a dospel k záveru, že ani skutočnosť, že sa otec nachádza vo výkone trestu a má len nepatrný príjem, nie je dôvodom na zníženie výživného. Krajský súd poukázal správne na to, že ak sa sťažovateľ zbavil svojím úmyselným konaním, pre ktoré bol vo výkone trestu, objektívnej možnosti plniť si svoju vyživovaciu povinnosť voči maloletým deťom, nemôže táto skutočnosť byť na ťarchu dieťaťa, ktoré má základné právo na rodičovskú výchovu a starostlivosť. Za danej situácie zníženie výživného by bolo v rozpore so záujmami maloletých detí, ktorým zákon o rodine poskytuje zvýšenú ochranu, keď vyživovaciu povinnosť rodičov k maloletým deťom zakotvil priamo v § 62 ods. 1 až 5 a § 75 ods. 1 zákona o rodine ako základnú povinnosť rodiča, neplnenie ktorej sankcionuje ako sám zákon o rodine, tak aj Občiansky súdny poriadok a Trestný zákon.

Ak preskúmanie namietaného postupu, resp. rozhodnutia všeobecného súdu v rámci predbežného prerokovania vôbec nesignalizuje možnosť porušenia základného práva alebo slobody sťažovateľa, reálnosť ktorej by bolo potrebné preskúmať po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie, ústavný súd považuje takúto sťažnosť za zjavne neopodstatnenú (I. ÚS 66/98, II. ÚS 101/03, II. ÚS 104/04).

Ústavný súd konštatuje, že záver krajského súdu o zamietnutí návrhu sťažovateľa o zníženie výživného má dostatočnú oporu v odôvodnení jeho rozhodnutia, pretože krajský súd náležite interpretoval právnu úpravu, ktorú aplikoval na skutkový stav posudzovanej veci, a súčasne odôvodnenie rozhodnutia obsahovalo náležitú špecifikáciu postupu, ktorým najvyšší súd dospel k záveru o nepreukázaní zmeny pomerov opodstatňujúcich zníženie sumy výživného.

Na základe uvedeného ústavný súd posúdil rozhodnutie krajského súdu ako konformné s obsahom garancií označených článkov ústavy a dohovoru a sťažnosť kvalifikoval ako zjavne neopodstatnenú.

Ústavný súd vzhľadom na uvedené skutočnosti odmietol sťažnosť sťažovateľa podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 27. októbra 2015